

din týdně, mají nárok na odměnu, která při učebné povinnosti do 6ti hodin týdně činí 25%, od 7—12 hodin týdně 50%, od 13—16 hodin týdně 75% a od 17—20 hodin týdně 90% plných požitků zmíněných v odstavci 1 . . .«.

O tom, že by se tato procentuální výměra vztahovala toliko ku případům, jež stížnost uvádí, zákon se nezmiňuje a vkládá tudíž stížnost do zákona něco, co v něm není. Nerozeznává-li však zákon v uvedeném paragrafu mezi případy ve stížnosti naznačenými a ostatními, nýbrž ustanovuje-li zcela všeobecně tak, jak uvedeno, pak nelze ustanovení jeho rozuměti jinak, než že činí výši požitků učitelek žen. ruč. prací závislou jediné na dočasné vyuč. povinnosti tak, že po dobu, po kterou učitelky ty vyučují nejméně 21 hodin týdně, jim přísluší plné požitky stát. úředníků, že však po dobu, po kterou mají menší vyuč. povinnost, mají nárok jen na procentuální část oněch plných požitků. Z toho vyplývá, že míra požitků učitelek žen. ruč. prací podle čl. I § 6 zák. č. 251/22 se mění nejen, když vyuč. povinnost se zvýší, nýbrž také, když se sníží.

K tvrzení stížnosti, že by snížení požitků při zmenšení vyuč. povinnosti musil zák. č. 251/22 zvlášť ustanoviti vzhledem k § 16 zem. zák. mor. z 26. září 1884, podle kterého nemá přeložením učitelů ubýti příjmů, stačí odpověděti, že při snížení vyuč. povinnosti zřejmě o přeložení učitelky nejde.

Je-li tedy nesporno, že vyuč. povinnost st-lky od 1. listopadu 1924 nečinila už 21, nýbrž toliko 20 hodin týdně, byl úřad oprávněn tímto dnem stanoviti její služ. požitky toliko 90%, třebaš měla před tím požitky plné, a nelze tudíž shledati, že by tato část nař. rozhodnutí byla v rozporu se zákonem. (Srovnej též nál. Boh. 4844 a 5001 adm.).

Ad b) Bezdůvodná je však i druhá námitka.

Žal. úřad nevycházel z názoru, jak tvrdí stížnost, že by st-lka neměla při učebním úvazku 20 hodin za nezměněného par. zák. menší požitky než za platnosti zák. č. 251/22, nýbrž srovnával, jak vyplývá z obsahu nař. rozhodnutí, celkové příjmy, jež st-lce patřily podle § 6 zák. č. 251/22 při nižší povinnosti učební, s výší těch požitků, které by jí byly příslušely podle par. zák. ve výměře vyplývající z § 2 zák. č. 495/21. Že by nynější požitky st-lčiny klesly pod tuto výměru, stížnost netvrdí a nemůže se proto nss touto otázkou zabývati a nemusil také zkoumati, zda by čl. XIV. zák. č. 251/22 bylo lze vůbec použiti na tento případ.

č. 6349.

Školství: Kdo hradí útraty právního zastoupení místní školní rady?

(Nález ze dne 26. března 1927 č. 3670).

Prejudikatura: Boh. 2557/23 a 4371/25 adm.

Věc: Josef J. v N. a Dr. Karel N. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty o hrazení nákladů za právní zastupování.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Na základě nál. Boh. 4371/25 vydalo min. škol. rozhodnutí nyní nař. tohoto znění:

»Vzhledem k nál. nss-u, jehož opis jest připojen, zamítá se stížnost Josefa J. a Dra Karla N., podaná proti výnosu zšr-y ze 14. listopadu 1922 z důvodů uvedených v odst. 7.—10. a v první větě odstavce 11. nál. nss-u Boh. 2557/23 adm., str. 1453.«

O stížnosti do rozhodnutí toho uvážil nss takto:

Žal. úřad neodmítl věcně pojednati o odvolání st-lů z rozhodnutí zšr-y mor. ze 14. listopadu 1922 a zejména to neučinil z důvodu, že by táž věc byla již bývala pravoplatně a nálezem nss-u Boh. 2557 adm. nezměnitelně řešena, nýbrž zamítnuv odvolání to, rozhodl o něm věcně a jen na místě toho, aby byl připojil vlastní odůvodnění, odkázal k důvodům tohoto nál. Při tom patrně předpokládal, že v nál. Boh. 2557 adm. šlo za stejného skutkového stavu o řešení téže otázky právní a že tudíž může důvody nál. toho prostě pro své rozhodnutí recipovati.

Nemá proto nss, když žal. úřad se meritornímu rozhodnutí ve smyslu nál. Boh. 4371 adm. nevyhnul, důvodu, aby nař. rozhodnutí zrušil podle § 7 zák. o ss, dospěl však ke zrušení tomu dle § 6 téhož zák., poněvadž onen předpoklad žal. úřadu je zřejmě mylný. Neboť v nál. Boh. 2557 o řešení otázky, jež byla jako předmět přítomného sporu přesně vymezena v nál. Boh. 4371, totiž otázky, zda je mšr v N. jako zástupce škol. obce povinna postarati se způsobem předepsaným v §§ 41 a 42 mor. zem. zák. z 24. ledna 1870 č. 17 z. z. ve znění zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 z. z. z r. 1906 o úhradu pohledávky Dra N., nýbrž o zcela jinou otázku, totiž o to, byl-li či nebyl-li zv příslušný rozhodovati jako odvolací instance o povinnosti místní obce N. ke hrazení výloh Dra N. a k zařazení jich do dodatečného nebo příštího rozpočtu této místní obce, a byl ovšem vzhledem k řešení této otázky také skutkový stav jiný.

Č. 6350.

Honební právo (Morava): I. Na prodloužení dosavadního nájemního poměru stran obecní honitby podle § 29 mor. hon. zák. nemá — i když jsou splněny předpoklady tam uvedené —, ani hon. výbor ani dosavadní nájemce právního nároku. — II. Jednotliví majitelé pozemků k obecní honitbě náležejících jsou legitimováni — i když hon. výbor přivoli — rekurovati proti rozhodnutí polit. úřadu I. stolice, kterým tento podle § 29 mor. hon. zák. dosavadní nájemní poměr prodloužil.

(Nález ze dne 28. února 1927 č. 22.005/25).

V ě c: Josef B., Tomáš F. a obecní honební výbor v P. proti zemské správě politické v Brně stran prodloužení pronájmu obecní honitby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. výnosem rozhodla zsp v Brně takto: »Výměrem z 1. října 1924 prodloužila osp ve V. podle § 29 mor. zák. hon. z 26. července 1912 č. 4 z. z. ex 1914 nájemní poměr stran ob. honitby v P. dosavadnímu nájemci Karlu A. na nájemní období ode dne 1. ledna 1925 do dne 31. prosince 1930 za roční nájemné 920 K. Odvolání, proti tomu